

Domsmand bør således efter udvalgets opfattelse fortsat ikke medvirke i tilståelsessager, ligesom der ikke er retssikkerhedsmæssige betænkeligheder ved, at domsmænd ikke medvirker i sager om spirituskørsel og kørsel i frakendelsestiden. Udvalget har peget på, at baggrunden for, at domsmænd ikke medvirker ved behandlingen af sager om kørsel i frakendelsestiden og rene spiritussager, uanset om der bliver spørgsmål om frihedsstraf og ubetinget frakendelse af førerretten, er, at disse sager som udgangspunkt afgøres efter helt faste retningslinjer.

Heller ikke for så vidt angår bevisbedømmelsen er der efter udvalgets opfattelse anledning til at lade domsmænd medvirke i disse sager. Sager om spirituskørsel afgøres i dag som udgangspunkt på grundlag af en blodprøve og vil fremover efter udvalgets forslag om måling af alkoholkoncentrationen i udåndingsluft som bevis i sager om spirituskørsel blive afgjort på grundlag af en udåndingsprøve. Den tvivl, der vil kunne opstå i forbindelse med udtagelse eller måling af blod- eller udåndingsprøver, vil i almindelighed være af meget teknisk karakter, hvilket efter udvalgets opfattelse ikke taler for domsmænds medvirken. Udvalget har peget på, at der for så vidt angår kørsel i frakendelsestiden er tale om en meget enkel bevisvurdering, idet der i mange tilfælde er tale om, at politiet har standset tiltalte under kørsel og har konstateret, at tiltalte er frakendt førerretten.

Der henvises til betænkningens kapitel 7, afsnit 7.3.

7.2.2. Domsmands medvirken i sager om ubetinget frakendelse af førerretten

Udvalget har anført, at det bør overvejes at ændre færdselslovens § 119 således, at domsmænd ikke medvirker i sager, hvor der alene efter § 126, stk. 1, nr. 1-3 og 5-8, bliver tale om ubetinget frakendelse af førerretten. Domsmand vil i givet fald alene skulle medvirke i sager om ubetinget frakendelse efter færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 4.

Udvalget har i den forbindelse anført, at det er udgangspunktet i den gældende bestemmelse færdselslovens § 119, stk. 2, nr. 2, at domsmænd medvirker i sager, hvor der bliver spørgsmål om ubetinget frakendelse af førerretten. I § 119, stk. 3, er dog undtaget rene spiritussager, hvor der bliver spørgsmål om ubetinget frakendelse af førerretten.

Udvalget har peget på, at de tilfælde, hvor der efter færdselslovens § 126, stk. 1, skal ske ubetinget frakendelse, kan opdeles i fire grupper. Den første gruppe er sager om spirituskørsel efter § 126, stk. 1, nr. 1. Den anden gruppe er sager om konstruktive indgreb mv. i hastighedsbegrænsere eller kontrolapparater ef-

ter § 126, stk. 1, nr. 2 og 3. Den tredje gruppe er sager om særlig hensynsløs kørsel efter § 126, stk. 1, nr. 4. Den fjerde gruppe er sager, der isoleret vil medføre betinget frakendelse, men hvor der efter § 126, stk. 1, nr. 5-8, skal ske ubetinget frakendelse af førerretten, fordi føreren har begået flere overtrædelser, der hver for sig medfører en betinget frakendelse, eller fordi føreren tidligere er frakendt førerretten eller er pålagt kørselsforbud.

Udvalget har om den første gruppe sager, hvor der i medfør af § 126, stk. 1, nr. 1, nedlægges påstand om ubetinget frakendelse af førerretten som følge af spirituskørsel, anført, at sådanne sager allerede i vidt omfang er undtaget fra domsmandsbehandling i medfør af den gældende bestemmelse i § 119, stk. 3, nr. 3. Som det fremgår af pkt. 7.2.1, har udvalget fundet, at denne undtagelse uden betænkeligheder kan fastholdes.

Udvalget har om den anden gruppe sager, hvor der i medfør af § 126, stk. 1, nr. 2 og 3, nedlægges påstand om ubetinget frakendelse af førerretten som følge af konstruktive indgreb mv. i hastighedsbegrænsere eller kontrolapparater, anført, at det bør overvejes, hvorvidt det er påkrævet eller naturligt, at domsmænd medvirker ved behandlingen af sådanne sager.

Det følger af § 126, stk. 1, nr. 2, at førerretten skal frakendes ubetinget, hvis føreren ulovligt har ført køretøjet uden hastighedsbegrænsere, føreren har foretaget et uautoriseret, konstruktivt indgreb i hastighedsbegrænseren mv., eller vidste eller burde have vidst, at der var foretaget et sådant indgreb, eller føreren har betjent hastighedsbegrænseren således, at den gøres uvirksom. Det følger endvidere af § 126, stk. 1, nr. 3, at førerretten skal frakendes ubetinget, hvis føreren har ført køretøjet, selv om han vidste eller burde vide, at der var foretaget et uautoriseret, konstruktivt indgreb i køretøjets kontrolapparat mv.

Udvalget har anført, at afgørelsen af, om en hastighedsbegrænsere er uvirksom, eller om der er manipuleret med en hastighedsbegrænsere eller kontrolapparat, i første række afhænger af en teknisk vurdering. Bevisførelsen under en sådan sag er i almindelighed begrænset til en erklæring fra en bilinspektør og eventuelt den politiassistent, der har standset køretøjet.

Udvalget har om den tredje gruppe sager, hvor der i medfør af § 126, stk. 1, nr. 4, nedlægges påstand om betinget frakendelse af førerretten som følge af særlig hensynsløs kørsel, anført, at der ikke er grundlag for at foreslå, at domsmænd ikke skal medvirke ved behandlingen af sådanne sager.

Udvalget har herved lagt vægt på, at der i almindelighed i denne type sager vil være tale om, at der på